בריה בפני עצמה נינהו עבד נמי דלמא

אתי לאסוקי מתרומה ליוחסין ערל וממא

משום דמאיםי נושא אשה שאינה הוגנת

לו משום קנסא אלא אשה מאי מעמא לא

פליגי בה רב פפא ורב הונא בריה דרב

יהושע חד אמר מאמשום גרושה וחד אמר

במשום יחוד מאי בינייהו איכא בינייהו בי

דרי דמקרב למתא ולא שכיחי ייבהו אינשי

אי נמי דמרחק ושכיחי ייבה אינשי וכולן משגרין להם לבתיהן חוץ מטמא ונושא אשה שאינה הוגנת לו אבל ערל משגרינן

ליה מאי מעמא משום דאנים ממא נמי הא

אנים האי נפיש אונסיה והאי לא נפיש

אונסיה תנו רבנן העבד והאשה אין חולקין

להם תרומה בבית הגרנות ובמקום שחולקין

נותנין לאשה תחלה ופוטרין אותה מיד מאי

קאמר הכי קאמר (6) יבמקום שחולקין מעשר

עני נותניז לאשה תחלה מ"ם משום זילותא

אמר רבא מרישא כי הוו אתו גברא ואתתא

לדינא קמאי הוה שרינא תיגרא דגברא

ברישא אמינא דמיחייב במצות כיון דשמענא

להא ישרינא תיגרא דאתתא ברישא מ"ם

משום זילותא: הגדילו התערובות וכו': שיחררו אי בעי אין אי לא בעי לא ואמאי

לישא שפחה אינו יכול בת חורין אינו יכול

אמר רבא אימא ®הכופין אותן ומשחררין זה

את זה: נותנין עליהם חומרי וכו': למאי

הלכתא אמר רב פפא ילמנחתם נקמצת

כמנחת ישראל ואינה נאכלת ייכמנחת

כהנים הא כיצד הקומץ קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן איקרי כאן מחכל שממגו

לאישים הרי הוא יבכל תקטירו א"ר יהודה

בריה דרבי שמעון בן פזי דמסיק להו לשום

בב א ב מיי פי"ב מהלי חרומות הלכה כב: מתנות עניים הלכה סנהדרין הלכה

ב מהלי הסלכה י: מייי :5

י. בח ט מיי' שם הלכ' ג: במ י מיי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות הלרה יאי

ל כ מיי׳ פ״ח מהלכות יצום הלכה ו טוש״ע אה"ע סי קעו סעיף ו:

מוסף רש"י

ואין הכל יודעים ויחורו ויחנו תרומה לורה (לעיל יתנו מרונה סוכה (עניל 19). והשירים קריבין בעצמן. לאחר שקרב הקומן (טוטה בג.). כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו. הרא בבד תקטיוו. כדכתיב (ויקרא ב) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה׳, והאי ממנו יתירא הוא ודרשינן ביה נמי לא תקטירו כל שממנו אשה לה', יש בכלל הזה קדשים ושירי מנחה ולחם הפנים שקרב מהן כבר לאשים האימורים וכן הקומץ וכן הבזיכין קיימי שירים גבל מקטירו (זבחים עו: וכעי"ז סוטה כג.) מאחר שנחת לאש כל משפנוו הרי השירים בכל חשה לה׳. מקטירו דבר שניתן ממנו לאש (יומא מז:). דמסיק להו לשום עצים. דמתנה ואומר אי שיריים נינהו הרי הן כשאר עלים (יומא מז:). ר' אלעזר אומר לריח ניחוח אי אתה מעלה. פלוגמייהו נונחים (עו.) אכרי חטאת שנתערבו באברי עולה ר"א אני את בשר חטאת על המזבח כאילו הן ענים לבית להקטיר אברי חטאת משום לאו דכל שמחנו לאשים לאו דכל שממנו לאשים, דר"א סבר בתריה דההוא קרא כתיב קרבן ראשית תקריבו אותם לה', שאור ודבש, בכורים אתה מביא מן התמרים ומנחת שתי הלחם שהוא ראשית מן השאור, ואל המובח לא יעלו לריח ניחוח, קאי נמי אממנו אשה לה׳ דאוקמיה בבל מקטירו, ואשמעינן דלא אסר הקטרמו אלא כשמתכוין לרים ניחוח (טוטה בג). כר' אלעזר ברבי שמעון. נמנחות

עני הוא כדאמר בפרק בתרא דנדרים (דף פד:) כאן למסם. משום גרושה ליכא דהא סמוך למתא הוא וידעי לה אי גרושה במעשר עני המתחלק בתוך הבית כאן במעשר עני המתחלק בחוך

בסיפרי כתוב אחד אומר (דברים יד) בסיפרי נמוב מתו מותר (ומו מתות מתו עשין קו מוש"ע ס"ת מקלה שלש שנים תוליא וגו' והנחת פיתן טו ששיף ב: בשעריך דמשמע שלריך להניחו בגורן בה מיי פ"ין מהלי ב"ין מהלי ובאין עניים ונוטלין אותו וכתוב אחד ובחין עניים ונוטלין חותו וכתוב חחד בבדים הלכה ז פתג אומר (שם כו) כי תכלה לעשר את עשין פז טושייע ייד סיי כל מעשר תבואתך בשנה השלישית כו וז מיי פייצ מהלי שנת המעשר ונתת וגו' דמשמע שבעה"ב מחלקו מדכתיב ונתת הא כילד עד הפסח שהוא זמן גשמים ואס בי ח מיי פ"ה מהלי הלכי ליסורי מובח הלכי מניחו בחוץ נפסד מחלק בתוך ביתו וזהו מעשר עני המתחלק בתוך הבית דכתיב ביה נתינה ומפסח שהוא זמן ביעור היה מניחו בגורן והיה הפקר

ולא היה בו דין חלוקה: והשירים מתפזרין. פי׳ בקונט׳ מקום שמניחין שם

תרומת הדשן ואין נראה לר"י דתניא י פרק טבול יום (זבחים קד) ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר כ' במיס היו שם משום גרושה. שמא אחד בחזרתו של חזרת ואחד בחזרתו יגרשנה בעלה ומהא זרה אחד במזרחו של מזבח ואחד במזרחו של כבש ואותו שהיה במזרחו של מזבח היו נותניו שם מוראות העוף ודישון מזבח הפנימי והמנורה וזהו אותה של תרומת הדשן כדמוכח התם וזהו שהיה במזרחו של כבש היו שורפין (ו) פסולי קדשי הקדשים ובמזרחו של כבש ששורפין קדשי קדשים היו מתפורים שירים י דהכא דהא מתפורין היינו נשרפין דהא פסולו בבעלים ואמריגן בפרק כילד לולין (פסחים דף פב: ושם) כל שפסולו בדם ובבעלים תעובר לורתו ויולא לבית השרפה וכה"ג תנן בסוטה (דף כ.) עד שלא נמחקה המגילה אמרה איני שותה מגילתה נגנות ומנחתה מתפזרת על בית הדשן וע"כ היינו לשריפה דקחשיב לה בהדי אותן שמנחותיהן נשרפות:

משם גרושה. בריה בפני עלמה נינהו. והויא זילותא דקדשים: משום גרושה. בועישר עני. המתחלק בחוך הבית ואר"ת דתרי גווני מעשר שמא יגרשנה בעלה והיא זרה ולא ידעי אינשי ופלגי לה: דמקרב היא ומשום יחוד איכא הואיל דלא שכיחי ביה אינשי: אי נמי הגרנות ומעשר עני המתחלק בתוך הבית היינו (ש ערב פסח לדתניא

שירים ובבל תקטירו כאילו הן עלים

דמרחק. משום גרושה איכא משום יחוד ליכח: חוד מעמח. הנסח הוח דלה היודהר: נפיש הונסיה. שמתו אחיו: מאי קאמר. קתני אין חולקין והדר קתני במקום שחולקין: ה"ק. האי במקום שחולקין לאו אתרומה קאי והכי קאמר ודבר שחולקין נמי לנשים כגון מעשר עני שהוא מתחלק בתוך הבית בעיר ואין כאן משום יחוד דשכיחי אינשי נותנין לאשה תחלה משום דזילא בה מילתא למיקם: מעשר עני אין מתחלק בגורן אלא בתוך הבית כדכתיב (כ) לגר ליתום ולאלמנה וגו' (דברים כו) ועוד משום דלא ליכספו עניים: גברא ואתחא. זה תובע בעל דינו וזו תובעת בעל דינה ואין הדין בין שניהם: שרינא מיגרא דגברא ברישה. הייתי נוקק לאיש תחלה לגמור את דינו ואח"כ הייתי מקק לדון בין אשה ובין בעל דינה: לח שיחררו לח. כלומר לח כפינן להו לשחרר זה את זה בתמיה והא לישא שפחה אינו יכול ותנו גבי מי שחליו עבד וחליו בן חורין" כופין את רבו ועושה אותו בן חורין משום האי טעמא: מנחת ישראל נקמלת ושיריה נאכלים כדכתיב (ויקרא ב) וקמץ (הכהן) והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו (שם ו) ומנחת כהן אין נקמלת לפי שכולה כליל שנא' (שם) כל מנחת כהן כליל תהיה. ואחד מתערובות הללו שמתנדב מנחה לריכה קמילה שמא ישראל הוא ומנחה שלא נקמלה פסולה כזבח שלא נשחט ושיריה אין נאכלין דלמא כהן הוא: איקרי כאן כו'. היכי מלי מקטיר להו לשירים ודלמה מנחת ישרחל היה ושירים גמורים הן והרי הן בבל תקטירו דכתיב (שם ב) לא תקטירו ממנו אשה לה׳ כל שממנו לאישים שנקטר הימנו דבר הראוי להקטיר הרי השירים בבל תקטירו ח (דכתיב לא תקטירו ממנו חשה לה׳): ואל המובה לא יעלו לריח ניחוח. בתריה דהאי קרא דלא תקטירו כתיב. ומילתיה דר' אלעזר בזבחים בפ' התערובות (דף עו.) גבי אברי חטאת שנתערבו באברי עולה רבי אלעזר אומר ינתנו כולם למעלה ורואה אני את בשר החטאת שהן

יו) [כפיל פו.], כ) ל ל פיא: יעב"ן, ג) [מנחות עב: עד.] סוטה כג., ד) זבחים עו: מנחות נח. סוטה כג. יומא מו: ה) סוטה כג. זבחים עו: מנחות קו: יומא מו:, ו) וסוטה כג. מנחות עד.ן, ז) [גיטין מא:], ה) ס"א אין זה, ט) בח"א: מחדד זה, ט) בס"א: מקדש, י) [לא מנאתי מילתא דר"ח בן אנטיגנוס רק בתורת כהנים סדר ויקרא פר' ט הלכה ג ר"ח ב"א וכו' זה שבמורחו של כבש שם היו נותנין מוראות העוף וכו וה שבמורח של מובח שם היו שורפין פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ע"כ ועיין תוספות

תורה אור השלם בָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר
הַקְרִיבוּ לַיְיִּ לֹא תַעְשֶׂה וַנְאָן בּוּ לַיְיָּ לֹא נֵוְעְשָּׁוּה חָמֵץ בִּי כָל שְׂאר וְכָל דְבַשׁ לֹא תַקְטִירוּ מִמֶּנוּ אַשָּׁה לַיִּיָּ: ויקרא ב יא 2. קֶרְבָּן רַאשִׁית תַּקְרִיבוּ אֹתֶם לַיִּיְ וְאֶל הַמִּזְבַּח לֹא יַעֵלוּ לְרִיח נִיחֹחַ: ויקרא ב יב ויקרא ביב

גליון הש"ם

גמ' כופין אותן ומשחררין כו'. עי' גטורי אבן חגיגה דף ב בד"ה ולישא שפחה בסה"ד:

הגהות הב״ח

(h) גמ' הכי קאמר (במקום שחולקין מעשר עני) תא"מ. ונ"ב ס"א מעשר עני המתחלק בתוך הבית: (ב) רש"י ד"ה מעשר עני וכו' כדכתיב (לגר ליתום תא"מ. ונ"ב ולאלמנה :מ״ח ואכלו בשעריך (ג) תום' ד"ה מעשר וכו' (ג) ווינו עד פסח כדתניה: (ד) ד"ה והשירים וכו' שורפים שם פסולי:

עצים כר' אלעזר דתניא רבי אלעזר אומר מים לריח ניחוח אי אתה מעלה אבל אתה מעלה לשום עצים הניחא לר' אלעזר אלא לרבנן מאי איכא למימר 'דעביד לה כר' אלעזר ברבי שמעון דתניא יר' אלעזר בר' שמעון אומר הקומץ קרב לעצמו והשירים מתפזרין על בית הדשן ואפילו רבגן לא פליגי עליה דרבי אלעזר ברבי שמעון אלא במנחת חומא של כהנים דבת הקרבה היא אבל הכא אפי' רבנן מורו: מתני ימי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה ואין ידוע אם בן תשעה לראשון אם בן שבעה לאחרון היו לה בנים מן הראשון ובנים מן השני חולצין ולא מייבמין וכן הוא להם חולץ ולא מייבם

דכיון דלא מכוין לאקטורי לאו הקטרה היא ומותר לעשות כן מפני תקנת עולה וחכמים אומרים תעובר צורתם ויצאו לבית השרפה: רבי אלעזר ברבי שמעון אומר. גבי כהן המטמא הקדש ש בדלי דלות שמביא מנחת חוטא (מנחות דף עד.) וכתב בה במנחת חוטא והיתה לכהן כמנחה [ייקרא ה] כלומר אם חוטא זה כהן הוא הרי היא כמנחת ישראל מה מנחת ישראל נקמלת אף מנחת חוטא של כהנים נקמצת אי מה מנחת ישראל שיריה נאכלין אף זו שיריה נאכלין ח"ל וכל מנחת כהן כליל תהיה [שם ין הא כילד הקומץ קרב בעצמו והשירים קרבות לעצמן דברי ר' שמעון ר' אלעור ב"ר שמעון אומר הקומץ קרב לעצמו והשירים מתפורין אבית הדשן למטה מקום שנותנים שם תרומת הדשן והנולה והיינו אלל המובח. ועד כאן לא פליגי רבנן עליה ואמרו דשירים קריבים אלא במנחת חוטא כהן דסבירא להו כולה בת הקרבה היא כמנחת נדבתו אבל הכא דלא מצי לאקרובה משום שמא זר הוא ושירים גמורים הם ובבל מקטירו אפילו רבנן מודו דמתפורין: בותנבי הולנין ולא מייבמין. לאשתו של ספק זה בני הראשון חולנין שמא בן אביהם היה ולא מייבמין שמא בן האחרון הוא והרי הוא אחיהן מן האם ולא מן האב וזו עליהם בכרת וכן בני האחרון וכן הוא לנשוחיהם:

מנחם חוטא כהן, שמביא על שמיעת חול או על ביטוי שפחים או על טומאת מקדש והדשיו בדלי דלות, ופליגי רבנן עליה דר"ש ואמרי והיחה לכהן כמנחה מנחת חובחו של כהן כליל כמנחת נדבחו ואינה בתמלש, ור"ש דריש ליה לקחל התם הכיר נד לאחר והימה לכה למחר אלם [במנחה] במנחה מוטא של ישראל, מה של ישראל בהיש של בהן במנחה של הישר משוחה בב... דבת הקרבה היא. דמקיש חובחו לכהן במנחה, הא כילד, הקומץ קרב לעצמו ושירים משחחה בב... דבת הקרבה היא. דמקיש חובחו לנדבחו דלא בעי קמיצה (שם).